

Sevgili Muammer;

Münevver ÇAKI*

Sözcüklere biçim vermek, senin resmin karşısında oturup böyle yazmak çok zor inan...

Baharı birlikte karşılayamadık.

Hindibaların nisan yağmurlarıyla çılgınca patlayıp göz göz selam ettiği, sümbül ve lalelerin dansını izleyen hercailerin narin iç çekişlerini, leylakların, o çok sevdiğin hanımellerinin rüzgara yoldaş olduğu zamanı birlikte paylaşamadık.

Sen kardelen zamanında kaldın. Hani kar altında öylesine çıkıveren sihirli ve masum güzelliğin zamanı. Sana kardelenlerden bir demet getiremeden yola çıktın. Kardelenle simgeleşen bir mücadelede artık yeter, benden bu kadar, bitsin artık der gibi yola çıktın.

Hoşçakal bile diyemedin.

Hoşçakal bile diyemedik.

Ölümün kucağına istemeye istemeye aktın ya. Ondandır...

Yüreğimizin, ümitsizliğin ağırlığı ve derin korkusuyla koptuğunu hissettik. Kalbimiz durmuştu sanki.

Duran senin yüreğin oldu!..

“Toprak toprağa

Küller küllere” öyküsüydü bu.

Sen sonradan kendinde yeniden keşfettiğin becerilerle şekil verdiğin çamur ve toprak içine çekildin.

Şimdi yağmurlar altında o çamurla bütünleşiyorsun.

Sanki rüzgar esintisiyle, ulu ormanların üzerinden uçar gibi daldım gittin bir derin uykuya...

---

* Yard.Doç.Dr., Anadolu Üniversitesi., Güzel Sanatlar Fakültesi, Seramik Bölümü, Öğretim Üyesi, Kızıkardeş.

Gittin ya bizi geride bırakıp...

“Geride kalmanın yamanmış hüznü” biliyor musun?

Yine aynı türküler dilimizde bizim.

Teselli arardık ya seninle birlikte, avuturduk ya yüreklerimizi...

Bir pınar gibi serinletici, bir bahar meltemi gibi yalayıp geçerdi
ya...

Herşey anlık, ama herşey kalıcı.

“Benim derdimin ilacı ya bulunur, ya bulunmaz” dese de bu
türkülerini inadına söyledik, söyledin ya..

Senin türkülerin kardeşlik türkülerini oldu.

Sessiz, sakın görünen bir yaşamın üzerinden yükselen bir türkü
oldun ya şimdi...

Hala inanmamaklardayız!..

Onca talihsizliğin peşinden koşarken, koşup da hepsini düzlüğe
çıkarmayı derken yoruldu koca yüreğin, yoruldu da öyle bir mola verdi
ki...

Anlayamadık...

Resmin odalarda, gülüşün, güzel kahkahaların odalarda çınlıyor
gibi hala. Öylesine içten, öylesine yalın bir yaşam sevgisiydi ki sendeki.

Ölümü yakıştıramadığımız bu yüzden.

Bir gül’e bakarken gülden ötesini görmendi belki.

Acaba bunun kendin de farkında mıydın?

Bu denli doğal biri olduğunun.

Öyle bir an geliyor ki, sanki eskiden olduğu gibi bir süreliğine
uzaklardasın, yıllar öncesindeki tanışıklıklarımız gibi, İstanbul’dasın ya da
hala hastahanede gibisin.

Bir süre sonra herşey yoluna girecek de dönüşecek gibisin.

Kendi evinde oturmuş da besteler yapıyormuş gibisin, sonra
gelip de bize okuyacakmış gibisin.

Gizli acılarınla kendine ilaç bulmaya çalışırken sevgiyi ve
dostluğu sonsuz bir krediyle dağıtırken, bir avuç dolusunu sakınan bir
yüreğe teslim olmuş gibisin...

Gibi’lerin ne kötü aldatmacası var değil mi sevgili Muammer;

Fazla yazmaya vaktin olmadı senin.

Ama sen;

Konuştun, söyledin, anlattın, tasarladın, çizdin, şekillendirdin ve hep ürettin. Fazla lafa gerek yok, hep en azimli en çalışkan ve en üretken adam sendin.

Sen bir ay çiçeği değil miydin?

güne bakan

gün ışığı

Karanlıklar değildi hiç bir zaman senin tercihin,

Aydınlıklardı,

Güneş'ti senin yoldaşın.

Aydınlıkları yaratan bir güneş de KENDİN değil miydin zaten?

Bu basit ve sade hayatlarımızda çizgilerinle kişilik kazandıran, fırça darbeleriyle bizi renklere bulayan sen olmadın mı...?

Hayatımıza devrim ve mapusluk öykülerini, boynu bükük taşralı tarzımıza derin söylemleri katan, ruhumuzu ehlileştiren, estetik boyutlar getiren sen değil miydin...?

Ama sen, kimselere diyemediğimiz ezik anadolu öyküleri gibi yaşam parçalarında, yaşam parçalarımızda yerinin yokluğunu hissettirerek gittin...

Bir resmin kaldı karşımızda duran.

Öykün kaldı ki yüreklerimizi hala dağlayan,

Sıradan, yaşama dair ne bir heyecan, ne de bir gürültünün olduğu, gece dualarının yapıldığı ışıklı küçük semt camilerinin olduğu, uzun piriç sürahilerinden dökülen gülsuyunun kokusunun yayıldığı, çıkarlarla çıkmazların hesaplarının yapıldığı, herşeyin yazılmamaya, çizilmemeye ve anlatılmamaya çok uyumlu olduğu, bir hayattan fırlayıp da, çetin yolları sessiz sedasız geçerek geldiğin,

Onca uzun

ama yılca kısa

bir hayat öyküsü...

Gümüş ve altın ışıltılı yapraklarla dolu ağaçlar ve kokusu insanı alıp götüreren çiçekler içinde başlamadı senin öykün sevgili kardeşim.

Ama o hüznü çiçekleri nasıl severse insan, hüznü güzellikleri nasıl severse, öylesine ışıltılı ve hüznü sona ermişe benziyor ve belki de sona ermedi. Bu şekilde yeniden başladı.

Muazzam öykülerin muhteşem kahramanları yanında öyle
ışılıyor ki senin öykün;

Öyle sade ve yalnız , öyle hüznü, sevgilerle, dostluklarla örülü.

Farketmek istemeyen bile farkedecektir.

Yeter ki iyi yazılsın...